

NƯỚC MẮT LƯNG TRÒNG

Duyên Anh

(5)

Một đêm thật dài đã qua. Phòng tạm giữ sống động hẳn lên vì nhiều đứa sắp được ra. Gian điểm, bọn giang hồ cười nói tíu tít. Chúng nó thay phiên nhau đứng bám vào song sắt ưỡn ngực hứa hẹn với bọn du đãng. Đêm nay hay đêm mai. Nhân vật Hưng mặt thẹo đã bị quên lãng. Bây giờ, bọn giang hồ ve vãn Mừng lác, Năm sáu ngón và Nguyễn Đạm.

Con điểm tổng tình Hưng mặt thẹo chập tối, đang thò hai tay qua song sắt với Nguyễn Đạm. Mừng lác lộn tiết. Nó bảo Đạm:

- Để tôi cho nó bài học.

Nó bước tới chắn song sắt luồn tay ôm lưng con điểm. Nó ghì chặt đến nỗi con điểm hét lên:

- Đau thấy mẹ!

Mừng lác gấn môi nó vào môi điểm. Hai môi dính chặt lấy nhau như nam châm hút sắt. Mừng lác xoa lưng, xoa hông con điểm, nó lằn khuy áo con điểm cời dần. Con điểm thò thề:

- Em tên Vang...

- Anh biết quá mà.

- Em ở Gò Vấp.

- Khai nốt đi.

- Khu có bọn chuyên chơi quýt.

- Thì đánh bỏ mẹ nó.

- Em nhờ anh nhé.

- Ủ.

Mừng lác đã lột áo con điểm. Những thằng du đãng khác muốn phát sốt. Chúng nó quên cả đói khát, mắt hau háu theo dõi cảnh diễm tình nhà tù. Những con điểm khác bắt chước Vang, xí phần:

- Anh Năm sáu ngón của em.

- Anh Lâm sùi của em.

- Anh Bảy rổ của em...

Khoảnh khắc, chắn song sắt đã khiến thành hàng rào thật. Một bên là du đãng. Một bên là điểm, chúng nó tự nhiên tử tình. Tổ tình trong phòng giam, trong sự ê chề, tủi nhục của kiếp người.

Nguyễn Đạm chờ đợi "bài học" Mừng lác dạy con Vang. Nhưng không nghe thấy gì. Chỉ nhìn đôi bàn tay Mừng lác xoa nắn con điểm.

- Em thơm quá!

- Anh đẹp trai ghê!

- Ra ngoài ở bin đình với anh nhé!

- Thèm vào!

- Em ở với anh lên giá năm bò. Chứ em ở Gò Vấp hạng nhất là bảy chịch.

Những cặp khác đầu hót:

- Anh lấy mẹ nó em đi, anh ạ!

- Lấy em ăn giải gì?

- Thì khỏi phải đi đấm đá.

- Đấm đá em hết cha nó xí oát!

Tiếng cười sảng sặc:

- Đạo này lính bố dũ, anh ơi!

- Sao nữa?

- Tụi mình ở với nhau, hai đứa xoay lấy cái sổ gia đình, anh làm chồng em làm vợ. Anh gác cho em tiếp khứa, khỏi bị lính xúc. Rồi hai đứa cùng no nê.

- Ờ... ờ... Nghe hay đa.

- Làm ăn đạo này khó bỏ mẹ đi ấy nhưng nếu anh chịu lấy em, có tiền dư anh đánh bài à...

- Bộ em phỉnh hạng luych, hả?

- Đâu có. Nếu anh chịu, tụi mình ở riêng, chị Hai đâu còn ăn phần trăm được.

- Ô kê.

Nguyễn Đạm đứng lên. Nó kéo thẳng Năm sáu ngón giật mạnh. Năm sáu ngón ngã ngửa. Nguyễn Đạm đẩy luôn con diêm lấy chỗ trống kiểm Thủy. Nó thấy Thủy ngồi co ro ở góc phòng. Nguyễn Đạm hét:

- Cô Thủy!

Thủy ngược mắt nhìn Đạm.

- Cô nhắm mắt, bịt tai lại! Tôi van cô, cô nghe tôi đi cô Thủy.

Nó nhăn nhó:

- Nghe Đạm đi Thủy...

Đang say sưa nắm Vàng, Mừng lác chột nghe tiếng Nguyễn Đạm. Nó buông con diêm ra và quát:

- Đ. m., chúng mày về chỗ gấp kéo tụi nó sắp vô...

Bọn du đang và bọn diêm giải tán trong nỗi tiếc ngẩn ngơ. Mừng lác bước gần Đạm, đặt bàn tay lên vai Đạm.

- Mừng lác xin lỗi Đạm.

Nó ra lệnh:

- Tụi mày úp hết mặt vô tường, đũa nào không có chỗ úp mặt, nhắm mắt lại. Đũa nào mở mắt tao đâm lòi con người luôn.

Cả phòng tuân lời nó. Mừng lác dịu giọng:

- Cô Thủy!

Thủy áp úng:

- Dạ...

- Mời cô tới đây.

Thủy ngoan ngoãn đứng dậy. Cùng lúc đó, Mừng lác cũng bỏ đi chỗ khác. Thủy đã khập khễnh đi đến chân song sắt. Khuôn mặt nàng tiều tụy. Đôi mắt trũng sâu, thâm quầng. Nước da nàng tái đi. Thủy là hiện thân của sự thê thảm. Nàng bám hai tay vào hai song sắt, nước mắt nàng bắt đầu ứa. Và giọng nàng không còn giống giọng nàng đêm hôm trước nữa. Bọn Chà và đã làm thay đổi giọng nói của nàng. Có thể, chúng sắp làm thay đổi cả cuộc đời nàng.

Thủy mấp má đôi môi:

- Tôi...

Nguyễn Đạm xoa tay:

- Đừng nhắc lại nữa, Thủy.

- Anh đã...

- Đạm đã hiểu.

Thủy luồn tay sang. Đạm níu lấy cánh tay nàng. Nó đặt bàn tay của nó vào bàn tay nàng. Rồi hai tay của hai kẻ khốn nạn đan lấy nhau.

- Anh...

- Em...

Tiếng khóc dẫn lối. Và tình yêu đi vào linh hồn hai người trẻ tuổi.

- Anh không khinh em?

- Anh thương em.

- Em đã bị...

- Nếu anh là em, anh sẽ bị như em. Cuộc đời của mình còn thiếu gì những nghịch cảnh đau thương hơn.

- Nhưng...

- Anh biết em muốn nói gì rồi. Em đừng nói nữa. Anh sẽ giết chúng nó! Anh sẽ giết chúng nó!

- Em van anh.

- Em đừng van anh, kẻ nhện nhục được cắn hờn hoặc sẽ trở thành thánh, thành kẻ mất trí hoặc thành kẻ sát nhân. Anh không thích làm thánh, không muốn làm kẻ mất trí. Anh sẽ giết những đũa đầy đọa em.

- Còn tương lai anh?

- Tương lai anh ư? Bắt đầu tương lai anh ở đây, em ạ!

- Gia đình anh?

- Khởi nhắc, còn em, em ở đâu?

- Em ở...

- Ra ngoài anh sẽ tìm em.

- Vâng.

Tiếng chìa khóa tra vào ổ làm dứt lời tâm sự của hai đũa. Đạm luyến tiếc buông tay Thủy. Cửa giam diêm mở tung. Không thấy bóng một thằng Chà nào. Hai người cảnh sát đứng ở cửa. Cuốn sổ được mở ra.

- Nguyễn thị Năm!

- Dạ!

- Jacqueline Hồng!

- Có tôi.
- Marie Hoàn!
- Dạ.

Tên người thứ hai mươi:

- Trần thị Thu Thủy.
- Dạ.

Người cảnh sát lạnh lùng:

- Được trả tự do.

Đạm thờ phào khoan khoái. Người cảnh sát quát:

- Thôi cút đi khỏi đây!

Hai chục mạng vừa là điểm vừa bị tình nghi điểm lếch thếch kéo nhau ra khỏi phòng, Thủy ngoái lại nhìn Đạm. Nàng bắt gặp ánh mắt đầy xót thương trông theo mình. Nàng vẫy tay giã từ Đạm, giã từ địa ngục của con gái nhà lành. Người cảnh sát gấp cuốn sổ lại:

- Còn bao nhiêu sửa soạn đi lục xì!

Lục xì, hai tiếng này đối với bọn giang hồ không khác gì địa ngục. Đó là thứ địa ngục trên trần gian. Là nơi con người bị đối xử tàn nhẫn hơn thú vật. Người ta lột trần bọn điểm ra, nghịch ngợm, sờ mó, chửi bới. Người ta phỉ nhổ, gớm ghiếc các nhân vị của bọn gái giang hồ.

Con điểm Vang khóc thét:

- Ôi giờ ơi! Em đi lục xì anh Mừng lác ơi!

Mừng lác nhỏ bãi nước miếng:

- Ai bảo em làm đĩ?

Con điểm Vang thút thít:

- Không làm đĩ lấy gì mà hốc?

Rồi nó tự nhiên kể lẽ đời nó. Nó công khai vạch trần cái dĩ vãng điểm của nó cho bọn du đảng nghe. Như bắt cứ một con điểm nào, Vang cũng biết tạo ra một trường hợp bi đát để kết luận rằng nó không chủ trương làm điểm. Hoàn cảnh xô đẩy nó, xã hội dồn nó xuống Ngã Ba Chuông Chó, Vườn Lài, Chứ Ía... Nó vừa khóc vừa kể. Bất chợt, nó cười the thé:

- Mà chẳng làm đĩ thì còn làm gì nữa hả, các anh? Đạo này người khôn của khó.

Nó phá ra cười. Tiếng cười của con điểm Vang nghe mới ghê rợn làm sao!

- Thôi đủ rồi, em cầm mồm em đi.

Con Vang tròn xoe mắt:

- Anh chê em à?
- Không.
- Em về với anh mà...

Mừng lác lắc đầu:

- Không được nữa.
- Sao.
- Không biết.

Mừng lác dìu Nguyễn Đạm ra chỗ khác. Nó ra lệnh cho bọn du đảng:

- Đứa nào muốn làm ăn thì làm. Đừng có ồn. Tao ghét ồn ào.

Bọn du đảng chỉ chờ có vậy, lẩn xả tới biên giới song sắt. Bọn điểm cũng nhào tới, và xen điểm tình nhà tù tái diễn. Mừng lác và Nguyễn Đạm ngồi cạnh nhau. Đạm nhìn những ông nghiện thuốc phiện đói cơm đen, vật vã như người sốt mà não lòng. Những thằng móc túi, những thằng du đảng hạng bét yên phận ngồi bó gối. Chấn song sắt không thừa chỗ cho chúng nó vót vát chút ái tình nhà tù. Hưng mặt thẹo nằm co quắp bên Bầy rổ với những vết đau bầm tím mặt mày, thân thể. Thế nhưng ở chấn song sắt, những thằng du đảng chì vẫn có thể ân ái một cách thật tình. Đạm nghe rõ chúng nó tán tỉnh hện hò nhau khi ra ngoài. Bất giác nó lại nhớ đến Thủy. Con điểm Vang vừa nói đến hoàn cảnh xô đẩy nó vào nghề điểm. Thủy bị hãm hiếp. Liệu nàng có thành đĩ không?

Nguyễn Đạm vùng dậy:

- Không được!

Bọn du đảng và bọn điểm đang say sưa phiêu lưu trên da thịt bỗng buông nhau ra. Mừng lác đứng lên:

- Đạm không chịu để bọn khốn ôm áp nhau à?
- Không phải.
- Thế "không được" gì?

- Có chuyện riêng.

Mừng lác xoa tay.

- Tại bây giờ tiếp tục, nhớ đừng ồn ào...

Bọn du đang cười rúc rích, cảm ơn đàn anh rồi rít. Lại ngồi bên nhau, Mừng lác hỏi:

- Đạm có chuyện gì?

- Tôi lo cho Thủy.

- Lo cho cô ấy bị nhà quở?

- Không.

- Thế lo gì?

- Lo nàng làm điểm!

Mừng lác cười khanh khách:

- Anh ngây thơ quá!

- Sao bảo tôi ngây thơ?

- Tại Đạm nghe con Vang. Tại điểm phịa chuyện giỏi lắm Đạm à! Nghề của chúng nó là phịa chuyện, đến nỗi bóp mình có bao nhiêu tiền móc hết đưa cho nó. Rồi Đạm bỏ về, thù oán xã hội, thù oán tất cả. Đạm biết đâu, lúc Đạm hần học, con điểm đem chuyện ngổ của Đạm ra kể cho đồng nghiệp nó nghe. Và cả bọn chửi rủa Đạm tơi bời.

Nguyễn Đạm cắn môi:

- Thật ư?

Mừng lác vỗ mạnh vào vai Đạm:

- Thật chứ, một trăm con điểm thì chín mươi chín đưa lười biếng, chọn nghề... cho nhàn hạ. May lắm mới có một đứa vì hoàn cảnh. Những đứa vì hoàn cảnh, Đạm gặp sẽ nản ngay. Ấy vậy mà mấy thằng viết tiểu thuyết tả những con điểm trí thức ra phết. Trong khi chúng nó chỉ nghiền tiểu thuyết huê tình!

Nó búng tay tách một cái:

- Người có học như cô Thủy của anh, chỉ khi nào hưởng tận cùng sự đau khổ mới dám quên đời để làm liều.

Nguyễn Đạm dần người ra, hỏi một câu hết sức vớ vẩn:

- Nghe nói có nữ sinh làm điểm.

Mừng lác gật đầu:

- Đúng. Nhưng toàn điểm chuyên nghiệp giả vờ đi học để được cấp cái thẻ học sinh. Thời buổi khó khăn, ai cũng ham của lạ, bọn mù đầu bày ra cái trò này.

Nguyễn Đạm thở dài:

- Sao bảo có cả nữ sinh trường công?

Mừng lác cười:

- Họa hoằn mới có vài đứa hoặc vì mẹ già bệnh tật, em đại dói rách phải bán mình vài đêm; hoặc vì thèm ăn điện. Nhưng những đứa viết tiểu thuyết vô lương tâm cứ muốn sa đọa xã hội, bi thảm hóa xã hội. Thành thử, dưới mắt chúng nó, tất cả nữ sinh từ 16 tới 22 tuổi đã trở thành điểm hết.

- Dân ăn chơi nói chứ đâu phải bọn nhà văn!

- Dân ăn chơi rặt những thằng nói phét. Có một nó đồn mưòi. Nói phét để tỏ rằng mình là tay chơi hữu hạng.

Nguyễn Đạm nghe Mừng lác giảng giải, hết thắc mắc vẫn vợ về Thủy. Nó thấy nó bé nhỏ quá, ngu dốt quá đối với Mừng lác, mặc dù nó đã nắm chắc cái bằng Tú Tài 1 trong tay.

Nhưng Nguyễn Đạm không kịp nghĩ thêm và ca ngợi sự hiểu biết của Mừng lác. Cửa giam điểm lại mở. Tiếng người cảnh sát vọng vào:

- Ra cả bên ngoài chờ đi lục xì!

Bọn điểm rầu rĩ giả từ bọn du đang. Những thằng du đang chỉ bám chân song sắt đưa mắt trông theo. Tiếc cửa trờì cho. Cùng lúc đó, cửa giam du đang cũng xích mở, cảnh sát đã phân loại kỹ càng. Những thằng móc túi. Những ông dân làng bẹp được kéo ra trước. Sau đó tới phiên Hưng mặt thọ và những thằng khác. Trong gian phòng chỉ còn lại Mừng lác, Nguyễn Đạm và Lâm sùi. Ba mẫu bánh mì kẹp trứng vịt tráng được ném vào. Ba tội nhân rưng rưng nhìn đồ ăn lần lóc trên những vũng nước đá đã quánh khô. Nỗi cô đơn đùn lên tâm hồn Mừng lác. Chưa bao giờ nó sợ hãi sự vắng lặng như bây giờ. Và cũng chưa bao giờ nó bị nhốt trong phòng giam chỉ có ba người. Mừng lác linh cảm thấy tai họa sắp đổ xuống đầu nó. Nó cũng linh cảm thấy số phận nó rồi đây sẽ ràng buộc với số phận của Nguyễn Đạm, Lâm sùi, cái số phận hẩm hiu, khổ nạn của những thằng thanh niên bơ vơ trong cuộc sống xô bồ, ngập lặn trong những vũng bùn hôi của xã hội. Những

thằng thanh niên bị tước đoạt lý tưởng ngay từ lúc biết thêm lý tưởng. Và rồi đi làm ma cô nuôi miệng, làm du đấng đấm đá cho đỡ ngứa chân tay. Mừng lác thở dài. Nó bảo Lâm sùi:

- Mà mày đoán được việc sắp xảy ra không?

Lâm sùi vươn vai:

- Chịu.

- Mà còn thù tao không?

- Em đâu dám.

- Đừng thù tao nữa, tao biết ba chúng mình sắp cần nhau. Số phận đã định đoạt cả. Và cảnh sát chỉ thi hành.

- Cảnh sát sẽ làm gì bọn mình.

Mừng lác nhún vai:

- Chưa biết. Nhưng Mừng lác hơi hơi ớn. Đạm biết không, Mừng lác đã vào Tể Bần, sợ lắm, hết ham làm du đấng. Mừng lác đổi nghề. Muốn yên thân sống để tiêu tiền.

Nguyễn Đạm nghiêng răng:

- Còn tôi, Mừng lác tưởng không muốn yên thân sao?

Mừng lác hướng về Lâm sùi:

- Còn mày?

Lâm sùi liếm môi:

- Em đi đánh mượn lấy tiền cho ba em hút thuốc phiện!

Mừng lác cười khinh bạc:

- Rồi quen tay mày thích đấm đá phải không?

- Dạ.

- Tao biết, vì tao đã đấm đá. Nhiều lúc ức quá, chẳng biết đấm đá ai cho bỏ tức, tao đấm đá người hiền nhất, yếu nhất, đấm đá xong cơn ức lại đùn lên. Và cứ thèm đấm đá!

Lâm sùi nuốt nước miếng:

- Em định ra lần này, giải nghệ, anh ạ!

Mừng lác bĩu môi:

- Ra lần này sẽ trở thành ác liệt hơn, cả tao nữa, tao linh cảm thế. Bọn mình sẽ là những du đấng lừng nhất Saigon.

Nó ngấm nghĩa Đạm:

- Cả Đạm nữa, Đạm ạ!

Nguyễn Đạm không nói năng thêm. Nó hướng mắt sang gian điếm. Mắt nó mơ đi. Nó thấy Thu Thủy hiện ra ở chần song sắt. Nó thấy bọn Chà và hãm hiếp nàng. Nó thấy cửa phòng mở và Thu Thủy khập khểnh bước vào, ngó ngần cơ hồ người bị mất linh hồn, cơ hồ đứa trẻ con bị tước đoạt tuổi thơ... Nó thấy... Nguyễn Đạm giật run lên. Nó hét:

- Anh sẽ giết chúng nó, anh sẽ trả thù cho em...

Mừng lác ôm chặt Nguyễn Đạm:

- Cố nín, đừng nói, được không Đạm?

Nước mắt Đạm ứa ra. Nó gật đầu lia lịa:

- Được, được...

Ngay lúc ấy, cánh cửa phòng hé mở. Bọn Chà và ngạo nghệ xuất hiện. Ba đứa nhận diện rõ tên Chà và chột. Nhìn những mẩu bánh mì chưa tiêu thụ, thằng Chà và chột hất hàm:

- Chê à?

Mừng lác lắc đầu:

- Không chê đâu, cho uống nước đã, khát quá ăn sao nổi.

- Tụi mày cần gì uống.

Nó ra lệnh:

- Nhặt lên ăn đi!

Nó rút chiếc roi da trong túi ra:

- Nào ăn đi kẻo đói các con.

Mừng lác cúi xuống lượm bánh mì trước nhất, kể đến Lâm sùi và Nguyễn Đạm. Ba đứa khát khô cổ mà vẫn phải nhai bánh mì. Đó là một cực hình trên trái đất. Đợi ba đứa ăn xong, thằng Chà và mới tiết lộ:

- Tội các con nặng lắm, các con biết chưa?

Lâm sùi dậm bướng:

- Tội chó gì?

Thằng Chà và chột cười khẩy:

- Ông nội mày không đánh mày nữa đâu, con ạ! Sửa soạn áo quần cho bánh bao, chiều nay thứ Bảy, người ta sẽ "triển lãm" chúng mày!

Nó nói dứt câu, bỏ đi. Nửa tiếng sau nó mới mang nước vào, dặn thêm:

- Có được "hoan nghênh" đừng quên ơn tao nhé!

Ba đứa ngạc nhiên không hiểu "triển lãm" là cái tội gì. Đứa nọ nhìn đứa kia. Mồ hôi chúng nó toát ra như tắm.